

РЕШЕНИЕ

№ 13990

гр. София, 09.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в публично заседание на 10.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **81** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Д. Д. П., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], вх. А, ет. 3, ап. 10, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, Г. Т. център, чрез адв. С. А. М. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM – 1473561 от 26.08.2025 г. издадена от С. Г. К. - на длъжност полицаи към РУ 04, СДВР, с която за извършени от водача на МПС Д. Д. П. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е приложена ПАМ - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца.
Оспорващата твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочи, че не е извършила твърдяното нарушение. С оглед на изложеното моли се съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.
В проведеното открито съдебно заседание процесуалният представител на оспорващата, адв. М., поддържа жалбата и наведените в нея доводи за незаконосъобразност на акта. Доводи относно незаконосъобразността на акта излага в писмени бележки. Претендира разности по делото, съобразно на представен списък по реда на чл. 80 от ГПК.
Ответната страна – С. Г. К. - на длъжност полицаи към РУ 04, СДВР, редовно призован, се представлява от юрк. А., която оспорва жалбата, като подробни съображения са изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира разности.
Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взима становище по жалбата.
Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните,

намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № GRAM – 1473561 от 26.08.2025 г. издадена от С. Г. К. - на длъжност полицаи към РУ 04, СДВР, за извършени от водача на МПС Д. Д. П. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е приложена ПАМ - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН GA № 3470969 от 26.08.2025 г., че Д. Д. П., управлявала л.а. П. М. Т., с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Ди Луксори Карс“ ЕООД в [населено място] и при извършена проверка водачът отказал да бъде тестван с техническо средство Drug test 5000 с номер ARRM-0038 за употреба на наркотични вещества или техни аналози. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 299087 за ВМА и 7 бр. стикери.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Срещу АУАН от страна на водача на МПС не е депозирано възражение.

Представен е по делото и приет като доказателство талон за медицинско изследване № 299087 издаден на водача Д. Д. П., връчен на последния срещу подпис на 26.08.2025 г., както и 7 бр. стикери за медицинско изследване. Видно от събраните по делото доказателства, протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични или упойващи вещества П. е запозната с извършената му проверка и отразените в нея обстоятелства.

По делото са представени доказателства, съставляващи административната преписка.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т. 6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповеди, находящи в кориците на делото от л. 55 до л. 58 е видно, че заповеди за прилагане на

ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. П. М. Т., с рег. [рег.номер на МПС] , П. при извършена от контролните органи проверка отказал да бъде тестван с техническо средство Drug test 5000 с номер ARRM-0038 за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че е нарушено правото му на защита, тъй като не била ясна волята на административния орган, а именно дали предпоставката за издаване на ПАМ е отказ от тестване с техническо средство или, че не е изпълнил предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества. Както в АУАН, така и в издадената ЗППАМ изрично е посочено, че водачът отказва да бъде тестван с техническо средство Drug test 5000 с номер ARRM-0038 за употреба на наркотични вещества или техни аналози и за което обстоятелство П. е била наясно. Следва да се посочи, че срещу издадения АУАН не са релевирани възражения, видно от отразеното в него. В настоящото производството не са представени никакви доказателства или други данни оборващи констатациите в съставения АУАН, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, е на жалбоподателя.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Посочената ПАМ се прилага на водач, който управлява МПС след като е употребил наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест; който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство или тест; или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая заповедта е издадена при наличие на посочените по-горе материалноправните предпоставки предвидени в чл. 171, т.1, б. „б“, пр. 2 от ЗДвП. Установява се от фактите по делото, че жалбоподателят е управлявал лек автомобил марка „П. М. Т., с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Ди Луксори Карс“ ЕООД в [населено място] и при извършена проверка е отказал

да бъде тестван с техническо средство Drug test 5000 с номер ARRM-0038 за употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Съгласно чл. 3а от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища /доказателствен анализатор/, или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест - т. 1; лицето не приема показанията на техническото средство или теста-т. 2; физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест-т. 3.

В случая е налице хипотезата на т. 1 – лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест, поради което и съгласно чл. 3а от Наредбата установяването на употребата на наркотични вещества или техни аналози е следвало да бъде извършено с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване. Талон за такова изследване е бил даден, но последното не е извършено, като доказателства в тази насока не са представени пред съда.

Отказът да бъде проверен с техническо средство е достатъчен, за да се приложи мярката по този законов текст. В Решение № 12245/13.10.2017 г. по адм. дело № 9208/2017 г. на ВАС е казано: „... От доказателствата по делото е видно, че в случая органът твърди, че е налице отказ на лице, което управлява моторно превозно средство, да бъде проверено с техническо средство. Разпоредбата не изисква наличието кумулативно на отказ за проверка с техническо средство и на отказ да се даде кръв за медицинско изследване. И единият отказ е достатъчен...Съгласно Решение № 2026 от 13.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 11068/2018 г., VIII о- „.... Разпоредбата не изисква кумулативното наличие на двете хипотези /отказ за проверка с техническо средство и отказ да се даде кръв за медицинско изследване/, поради което осъществяването на която и да е от тях обосновава съставомерност на деянието и дава възможност за прилагане на ПАМ.“ Следователно, и единият отказ, както в случая за тестване с техническо средство, е достатъчен.

При това положение съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед. Следва да се посочи, че административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е. прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратително условие "до решаване на въпроса за отговорността" на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и своевременно заявената претенция ответникът има право на разноски. Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗПП, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството

на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Разпоредбата на чл. 24 от наредбата регламентира, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв. Съдът намира, че с оглед проведеното едно съдебно заседание по делото и осъщественото процесуално представителство, искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено в минималния размер. Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Д. П., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], вх. А, ет. 3, ап. 10, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, Г. Т. център, чрез адв. С. А. М. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM – 1473561 от 26.08.2025 г. издадена от С. Г. К. - на длъжност полицаи към РУ 04, СДВР.

ОСЪЖДА Д. Д. П., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 51.13 евро, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: